

καὶ νάμαι ἀρχαιοφίλος καὶ Ντὲ-Καρακατσάνης,
ἢ ἄλλος τις ὑψίπλουτος, καθὼς καταλαμβάνεις.
Γιὰ τοῦτο θέλει φάσκελα τὰχύρινο μῆαλό μου,
γιὰ τοῦτο θέλει σπάσιμο τὸ ξεροκέφαλό μου,
γιὰ τοῦτο ἓνα δυνατὸ μπαγλάρωμα μοῦ πρέπει
καὶ δὸς μου ξύλο ἄγρηγορα νὰ βάλω καὶ ἴσῃν τσέπη.
Ναί, γδάρε τὸ τομάρι μου, ὦ κόρη ἐξαισία,
ὡς ὁ Ἀπόλλων ἐγδάρε τὸ δέρμα τοῦ Μαρσούα,
καὶ κύλισέ με κατὰ γῆς καὶ βγάλε τάντερά μου
καὶ τύλιξέ τα ἔπειτα ἴσῃν δόρου σου, κυρά μου.
Ἐγὼ δὲν εἶμαι ἀνθρώπος ἄλλ' ἓνα παλαιοβῶδι,
κι' οὔτε ποτὲ μοῦ ἔκλεψα ἢ χέρι σου ἢ πόδι,
οὔτε ποτὲ μοῦ σ' ἔκαμα κι' ἐγὼ δημοπρασία,
οὔδὲ ἴσῃν ξένα πώποτε σ' ἐπώλησα Μουσειά,
ἀλλ' ὄλα σου τὰ εἶδωλα μ' εὐλάθειαν κυττάζω
καὶ μόνον τῆς σοφίας σου τὸ ὕψος ἐξετάζω

Αθ.—Ποῖος θυμὸς τὰς φρένας μου μεθᾶ καὶ παραφέρει!
καθεὶς ἀρχαιοκάπηλος εἰς τοῦτο τὸ λημέρι,
κι' ἀντὶ μὲ δῶρα πάγχρυσά καθέναν νὰ μὲ στέψη
φοβοῦμαι μήπως μοῦ ριχθῇ, φοβοῦμαι μὴ μὲ κλέψῃ.

Φ.—Ἐὰν τοὺς κλέπτας ἔρχεσαι, ὦ Ἀθηνᾶ, νὰ δείρῃς,
νὰ πᾶς ἴσῃν Μι, ἴσῃν Ξι, ἴσῃν Ρό, ἴσῃν Λάμδα καὶ
[ἴσῃν Κάπα,

καὶ σ' ὄσους ἄλλους εὐγενεῖς σοῦ ἴσῃν τινάζαν τὴν κάπα,
ἀν ἤλθες ὁμως, ὦ θεά, νὰ σπάσῃς τὸ κεφάλι
ἐκείνων ποῦ δὲν ἔκλεψαν τὰ θαυμαστά σου κάλλη,
οὔδὲ ἀνθρώπου ἢ θεοῦ τοῦλάχιστον τὰ νῶτα,
ὦ! τότε τὸ κεφάλι μου νὰ σπάσῃς πρῶτα πρῶτα.

Αθ.—Ὀδήγησέ με αὐθρῆι ἴσῃν τοὺς ἀρχαιοκάπηλους.

Φ.—Δὲν θὰ ἴσῃν πορέσω, ματμαζέλ, γιατί τοὺς ἔχω φίλους.
Μὰ πόσον εἰς ἴσῃν ἐρατεινή! . . τί χάρις καὶ τί κάλλος!
σὲ ἀγαπῶ πυρετωδῶς, μανιωδῶς, ἐξάλλως.
Ἄ! ἔχουν μέγα δίκαιον αὐτεὶ ποῦ σὲ πειράζουσαν,
κι' ἐκείνοι ἔπαισαν σὲ πωλοῦσαν κι' αὐτοὶ ποῦ σ' ἀγοράζουσαν.
Ἄλλὰ κι' ἐγὼ τὸ βλέμμα μου εἰς σὲ ὁπόταν στρέψω
δὲν ξέρω πῶς μοῦ ἔρχεται ἴσῃν νὰ σὲ κλέψω.
Ναί, θὰ σὲ κλέψω, Ἀθηνᾶ, δὲν μοῦ γλυτόνεις τώρα,
εἶναι καιρός, κυρία μου, νὰ φύγῃ τόση ψώρα,
καὶ τόσην ρυπαρότητα μακρὰν μοῦ νὰ τινάξω. . .

Αθ.—Μακρὰν, ἀρχαιοκάπηλε, διότι θὰ φωνάξω.

Φ.—Ὅσο κι' ἀν σκούζῃς, Ἀθηνᾶ, κανέναν δὲν θὰ τρέξῃ
κι' εἰς τὰς ὀφείλας σου φωνᾶς κανεὶς δὲν θὰ προσέξῃ,
γιατί ἐδῶ οἱ κλέπτοντες ἴσῃν τοὺς ἄλλους πλάταις κάνουν
καὶ προσποιοῦνται τίποτε πῶς δὲν καταλαμβάνουσαν,
κι' οἱ μὲν σφαλοῦσαν διὰ τοὺς δὲ ταυτήτων καὶ τὰ μάτια,
κι' ἔτσι φυτρώνουσαν ἐξαφνα ἴσῃν τῇ μέσῃ μὲ παλάτια,
καὶ γίνουσαν οἱ ἀνθρώποι τοῦ κόσμου τοῦ μεγάλου,
κι' ὁ ἓνας τρέχει καὶ φιλεῖ τὰ πεινᾶ τοῦ ἄλλου.

Αθ.—Κλητῆρες, χωροφύλακες. . .

Φ.—ὦ! θὰ σὲ κλέψω, κόρη,
καὶ ταύτην τὴν ἀθάδειαν τοῦ δούλου σου συγχώρει.

Αθ.—Ἐ! Δικασταὶ κι' Εἰσαγγελεῖς. . .

Φ.—Ἄδίκως μὴ φωνάξῃς,
γιατί μὲ τούταις τῆς φωνᾶς κανένα δὲν ξιπτάζεις.

Αθ.—ὦ Λάμδα, Κάπα, Ξι καὶ Ρό. . .

Φ.—Μὴ συνδρομὴν γυρεύῃς. . .
θὰ σὲ σουφρώσω, Ἀθηνᾶ, καὶ μὴ μοῦ ἀγριεύῃς.

Αθ.—ὦ! πρόφθασε, Ραυτόπουλε καὶ Ντὲ-Καρακατσάνη.

Φ.—Κανέναν πρὸς βοήθειαν, ὦ Ἀθηνᾶ, δὲν φθάνει.
Θὰ λησμονήσω παρελθόν τοσοῦτον ψωραλέον
κι' ἐγὼ ἀρχαιοκάπηλος θὰ γίνω τώρα πλέον.

Αθ.—Μακρὰν, ἀρχαιοκάπηλε, καὶ τὸν κακὸ σου φλάρο.

Φ.—ὦ! ἄφες με τοῦλάχιστον τὸ κράνος σου νὰ πάρω,
ἢ κἄν τὴν κουκουβάγια σου, ἢ κἄν τὰ πέδιλά σου. . .

Αθ.—Μακρὰν, ἀρχαιοκάπηλε, καὶ κάτω τὰ κουλά σου.

Φ.—Τελείωσαν τὰ ψέμματα, θὰ κλέψω μὲ τὸ ζόρι.

Αθ.—Θὰ τᾶς καμμιά ξανάστροφη μὲ τοῦτο μοῦ τὸ δόρυ.

(Ὁ Φασουλῆς ἴσῃν Ἀθηνᾶς ἀρπάζει τὸ ποδᾶρι
ἐνθ' ἰσχυρῶ ἀνθρώπος δὲν φαίνεται κανεὶς,
μὰ τρώει μὴ ἴσῃν κούτελο μὲ τὸ μακρὸ κοντάρι
καὶ τούμπαινον ἀπλόνεται σχεδὸν ἡμιθανής.)

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους Ἀγγελίαις.

Ὁ κύριος Εὐάγγελος, ὁ Μαυρογένης ἦτοι,
λαμπρὰ βαπτῆσις ἔκαμε ἴσῃν ἄρχοντικό του σπητι,
καὶ παρευρέθησαν ἐκεῖ τῶν συγγενῶν τὰ πλήθη
καὶ Κλέαρχος τὸ εὐμορφο ἀγόρι τοῦ ἐκλήθη,
κι' ὁ Πολυζώης ἔγινε τρικουδερτος κουμπάρος,
ὁ λογιστῆς τοῦ Ναυτικοῦ, τῶν ναυαγῶν ὁ φάρος,
κι' ἐν μέσῃ τῆς πολλῆς χαρᾶς καὶ τῆς πολλῆς ἀντάρας
εὐχᾶς ἐμμέτρους ἔκαμε ὁ φίλος Νικολάρας.

Καλῆς Ἀμπελευργίας βιβλίον μᾶς ἐστάλη,
ὑπὸ Πονηροπούλου γραφὴν βοτανικοῦ,
τὸ διακρίνει τάξις, σαφήνεια μεγάλη,
καὶ γνώσις συγγραφέως πολὺ ἐμπειρικοῦ.
Πωλεῖται δὲ καὶ τοῦτο τὸ χρῆσιμον βιβλίον
εἰς τοῦ Μιχαλοπούλου τὸ βιβλιοπωλεῖον,
ποῦ εἶναι ἀποκάτω ἴσῃν σπητι τοῦ Μελά,
κι' ἐκδίδει κάθε τόσο συγγράμματα καλά.

Ὁ νέος Μαργαρίτης τοῦπέκλην Μαργαρίτου,
βλαστὸς οἰκογενείας τὰ μάλιστα καλῆς,
διὰ μακρᾶς μελέτης ἐνδελεχοῦς κι' ἀτρύτου
τῆς Νομικῆς διδάκτωρ ἐγένετο πολὺς.
Ὁ δὲ Ρωμηὸς ἐξ ὀλης καρδίας τὸν συγχάριρει,
εὐχόμενος εἰς τοῦτον ἄδρου; καρποῦ; νὰ φέρῃ.

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς ἴσῃν σπητι μου ἀνέβῃ,
ἴσῃν τὴν Νεάπολιν ἀπάνω, — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖον Εὐδή, — δὴδ' ἴσῃν λάδι, τρεῖς ἴσῃν ζῦδι,

μὲ Χημεῖον, μὲ μὴ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μὴ χήρα δίχως ἀνδρα, — πούταν ἄλλοτε μαμμῆ.